

predsjednik Thomas S. Monson

Ljubav – suština evanđelja

Ne možemo istinski voljeti Boga ako ne volimo svoje suputnike na ovom smrtničkom putovanju.

Moja ljubljena braćo i sestre, kada je naš Spasitelj služio među ljudima, jedan ga je učitelj Zakona upitao: »Učitelju, koja je najveća zapovijed u Zakonu?«

Matej zapisuje Isusov odgovor:

»Ljubi Boga svoga... svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom i svom pameću svojom.

To je najveća i prva zapovijed.

Druga je to jednaka: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!'¹

Marko završava priču o tom događaju Spasiteljevom izjavom: »Druge zapovijedi veće od ovih nema.«²

Ne možemo istinski voljeti Boga ako ne volimo svoje suputnike na ovom smrtničkom putovanju. Isto tako, ne možemo u potpunosti voljeti svoje bližnje ako ne volimo Boga, Oca svih nas. Apostol Ivan nam govori: »Ovu zapovijed imamo od njega: tko ljubi Boga, neka ljubi i svoga brata!«³ Svi smo mi duhovna djeca našeg Nebeskog Oca i kao takvi smo braća i sestre. S tom istinom

na umu, postat će lakše voljeti svu djecu Božju.

Zapravo, ljubav je sama suština evanđelja, Isus Krist je naš Primjer. Njegov je život bio baština ljubavi. Bolesnog je ozdravio; slomljenog je podignuo; grešnika je spasio. Na kraju, srdita rulja oduzela je njegov život. Pa ipak još uvijek odzvanjaju riječi s brda Golgote: »Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine«⁴ – uzvišeni iskaz suosjećanja i ljubavi u smrtnosti.

Postoje mnoge osobine koje su očitovanje ljubavi, kao što su dobrota, strpljivost, nesebičnost, razumijevanje i oprost. U svim našim odnosima, te i druge slične osobine pomoći će da se vidi ljubav u našim srcima.

Obično se naša ljubav vidi u našim svakodnevnim međudjelovanjima s drugima. Najvažnijom će biti naša sposobnost prepoznati nečiju potrebu i zatim odgovoriti. Uvijek sam gajio osjećaj izražen u kratkoj pjesmi:

*Plakao sam u noći
Zbog kratkovidnosti*

*Što ne vidjeh nečiju potrebu.
No nikada još nisam
Osjetio trunku žalosti
Jer sam bio preljubazan.⁵*

Nedavno sam postao svjestan dirljivog primjera duboke dobrote – one čiji su rezultati nepredvidljivi. Bilo je to godine 1933. kada su, zbog Velike gospodarske krize, mogućnosti zapošljavanja bile teške. Mjesto radnje je istočni dio Sjedinjenih Američkih Država. Arlene Biesecker upravo je maturirala. Nakon duge potrage za zaposlenjem, naposljetku je uspjela dobiti posao u tvornici odjeće kao krojačica. Radnici u radionici bili su plaćeni samo za svaki od ispravno dovršenih komada odjeće koji su svakodnevno zajedno šivali. Što su više komada proizveli, više su bili plaćeni.

Jednoga dana nakon početka rada u tvornici, Alene se suočila s postupkom koji ju je zbunio i frustrirao. Sjela je za svoj šivaći stroj pokušavajući izvaditi konce iz svog neuspjelog pokušaja da dovrši komad odjeće na kojem je radila. Činilo se kako nije bilo nikoga tko bi joj pomogao, jer su sve ostale krojačice žurile dovršiti što je više moguće komada odjeće. Arlene se osjećala bespomoćno i beznadno. Potihlo je počela plakati.

Nasuprot Arlene sjedila je Bernice Rock. Ona je bila starija i iskusnija kao krojačica. Promatrajući Arleneinu nevolju, Bernice je ostavila svoj posao i otišla na Arleneinu stranu kako bi ju ljubazno usmjerila i pomogla joj. Ostala je sve dok Arlene nije stekla samopouzdanje i bila sposobna uspješno dovršiti posao. Bernice se

vratila za svoj šivaći stroj propustivši priliku završetka što je više komada odjeće mogla jer je otišla pomoći.

Jednim činom ljubazne dobrote, Bernice i Arlene postale su doživotne prijateljice. Svaka se s vremenom udala i dobila djecu. Negdje oko 1950. godine Bernice, koja je bila članica Crkve, dala je Arlene i njezinoj obitelji primjerak Mormonove knjige. Godine 1960. Arlene i njezin suprug te djeca, bili su kršteni članovi Crkve. Kasnije su zapečaćeni u svetom Božjem hramu.

Kao rezultat sućuti koju je Bernice pokazala ostavivši svoj posao kako bi pomogla nepoznatoj osobi, koja je bila u nevolji i kojoj je bila potrebna pomoć, neprojeni pojedinci, i živi i mrtvi, sada uživaju spasonosne evanđeoske uredbe.

Svakog dana u našem životu pružaju nam se prilike pokazati ljubav i dobrotu onima oko nas. Predsjednik Spencer W. Kimball je rekao: »Moramo upamtiti da smrtnici koje susrećemo na parkiralištima, uredima, dizalima i drugdje, jesu onaj dio čovječanstva koji nam je Bog dao da ga volimo i služimo. Malo će nam koristiti da govorimo općenito o bratstvu čovječanstva ako ne možemo smatrati one koji su svuda oko nas braćom i sestrama.«⁶

Često, prilike za pokazivanje naše ljubavi dolaze neočekivano. Primjer jedne takve prilike pojavio se u novinskom članku u listopadu 1981. godine. Bio sam tako impresioniran ljubavlju i sućuti u tome članku da ga čuvam arhiviranog više od 30 godina.

U članku se navodi da je stalni let Alaske Airlines od Anchoragea, Aljaska prema Seattleu, Washington – let na kojem je bilo 150 putnika – skrenuo s puta u udaljeni aljaški grad kako bi prevezao teško ozlijeđeno dijete. Dvogodišnji je dječak ozlijedio arteriju u ruci prilikom pada na komad stakla dok se igrao u blizini svoga doma. Grad je bio udaljen 725 km južno od Anchoragea i zasigurno nije bio na putanji leta. Međutim, liječnici su na licu mjesta poslali mahnuti zahtjev za

pomoć te je tako let skrenut s puta kako bi se dijete ukrcalo i odvezlo u Seattle na tretman u bolnicu.

Kada je zrakoplov sletio blizu udaljenoga grada, liječnici su obavijestili pilota da je dječak jako krvario te da neće preživjeti let u Seattle. Donesena je odluka odletjeti još 320 km izvan puta u Juneau, Aljaska, najbliži grad s bolnicom.

Nakon što je dječaka prevezao u Juneau, zrakoplov se uputio prema Seattleu, sada već satima izvan rasporeda. Niti jedan putnik nije se žalio, iako je većina njih propustila svoje sastanke i povezane letove. Zapravo, dok su otkucavale minute i sati, skupili su značajnu svotu novaca za dječaka i njegovu obitelj.

Zrakoplov se spremao sletjeti u Seattle kada su se putnici razveselili čuvši vijest od pilota da su ga preko radija obavijestili kako će s dječakom biti sve u redu.⁷

Na pamet mi dolaze riječi iz Svetog pisma: »Ljubav je čista Kristova ljubav... I tko se god nađe da je njome obuzet u posljednji dan, bit će dobro s njime.«⁸

Braćo i sestre, neke od naših najvećih mogućnosti za pokazivanje ljubavi nalazi se unutar zidova našega doma. Ljubav bi trebala biti sama okosnica obiteljskoga života, pa ipak, često to nije. Tamo se može nalaziti previše nestrpljenja, previše prepirki, previše svađa, previše suza. Predsjednik Gordon B. Hinckley tužno je upitao: »Zašto oni koje [najviše] volimo tako često postaju mete naših oštrih riječi? Zašto ponekada govorimo kao da poput bodeža želimo nekome nauditi?«⁹ Odgovori na ta pitanja mogu biti različiti za svakoga od nas, a ipak, naposljetku, istina je da razlozi uopće nisu važni. Ako ćemo obdržavati zapovijed ljubiti jedan drugoga, moramo se jedni prema drugima odnositi s dobrotom i poštovanjem.

Naravno, bit će i trenutaka kada će trebati odmjeriti stegu. Upamtimo, dakle, savjet iz Nauka i saveza – a to je da kada je potrebno nekoga koristiti, trebamo poslije iskazati veću ljubav.¹⁰

Nadam se da ćemo uvijek nastojati biti obzirni i osjetljivi na misli, osjećaje i okolnosti onih oko nas. Nemojmo vrijeđati ili omalovažavati. Nego, budimo suosjećajni i poticajni. Moramo biti pažljivi u onome što činimo da ne narušimo povjerenje neke osobe neopreznim riječima ili djelima.

Oprost bi trebao ići rame uz rame s ljubavi. U našim obiteljima, a isto je i s našim prijateljima, može biti povrijeđenih osjećaja i nesuglasica. Pritom, uistinu nije važno koliko je maleni problem. Ne treba i ne smije se dopustiti da on razara, raste i, naposljetku, uništi. Okrivljavanje održava rane otvorene. Samo praštanje liječi.

Jedna me dražesna dama, koja je nedavno preminula, jednoga dana posjetila i neočekivano se požalila. Govorila je o događaju koji se dogodio prije mnogo godina, a uključivao je susjednog farmera, koji joj je nekada bio dobar prijatelj, no s kojim se ona i njezin suprug nisu slagali u više navrata. Jednoga ju je dana farmer zamolio može li prečicom preko njezinog imanja doći do svoje njive. Napravila je stanku u svojoj priči i drhtavim glasom rekla: »Brate Monson, nisam mu dopustila proći kroz naše imanje već sam zahtijevala da koristi dulji okolni put, pješice, da bi došao do svojeg posjeda. To je bilo pogrešno i žalim zbog toga. Njege više nema, ali tako bih mu željela reći, 'tako mi je žao'. Tako bih željela da imam drugu priliku biti ljubazna.«

Dok sam ju slušao, na um su mi pala sjetna razmatranja Johna Greenleafa Whittiera: »Od svih tužnih riječi jezika ili pera, najtužnije su ove: 'Moglo je biti drugačije!'«¹¹ Braćo i sestre, ako se prema drugima odnosimo s ljubavlju i ljubaznošću, izbjeći ćemo takva žaljenja.

Ljubav se izražava na mnoge prepoznatljivije načine: osmijehom, pozdravom, ljubaznim komentarom, komplimentom. Drugi izrazi mogu biti i suptilniji, poput pokazivanja zanimanja za aktivnosti drugoga, poučavanje načela dobrotom i strpljivošću, posjete nekome tko je

bolestan ili vezan za dom. Te riječi i djela, i mnoga druga, mogu izražavati ljubav.

Dale Carnegie, poznati američki autor i predavač, vjerovao je da unutar svake osobe postoji »moć povećati ukupan iznos svjetske sreće... jednostavnim riječima iskrenog poštovanja nekome tko je usamljen ili obeshra-bren.« On je rekao: »Možda ćete sutra zaboraviti ljubazne riječi izrečene danas, no primatelj će ih možda cijeliti doživotno.«¹²

Možemo sada, upravo danas, započeti izražavati ljubav svoj Božjoj djeci, bila ona članovi obitelji, naši prijatelji,

drugi poznanici ili potpuni stranci.

Kada svako jutro ustanemo, odredimo si da ćemo ljubavlju i dobrotom odgovoriti na bilo što, što nam se nađe na putu.

Nezamisliva je, moja braćo i sestre, Božja ljubav prema nama. Poradi te je ljubavi poslao svoga Sina koji nas je dovoljno volio da bi svoj život dao za nas, da možemo imati vječni život. Dok shvaćamo taj neusporedivi dar, naša će srca bit ispunjena ljubavlju za našega Vječnoga Oca, za našega Spasitelja i sve čovječanstvo. Da tako bude, moja je iskrena molitva, u ime Isusa Krista. Amen.

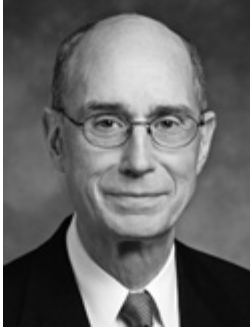
NAPOMENE

1. Matej 22:36-39
2. Marko 12:31
3. 1. Ivanova 4:21
4. Luka 23:34
5. Nepoznat autor, navedeno u Richard L. Evans, »The Quality of Kindness«, *Improvement Era*, svibanj 1960, 340.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, uredio Edward L. Kimball (1982), 483.
7. Vidi »Injured Boy Flown to Safety«, *Daily Sitka Sentinel* (Alaska), 22. listopada 1981.
8. Moroni 7:47
9. Gordon B. Hinckley, »Let Love Be the Lode-star of Your Life«, *Ensign*, svibanj 1989, 67.
10. Vidi Nauk i savezi 121:43
11. »Maud Muller«, u *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1878), 206; kurziv dodan.
12. Dale Carnegie, u, primjerice, Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 54.

Naučavanja za naše doba

Od svibnja 2014. do listopada 2014. lekcije Melkisedekovog svećeništva i Potpornog društva četvrte nedjelje trebaju se pripremiti temeljem jednog ili više govora s Općeg sabora u travnju 2014. U listopadu 2014. govori se mogu odabrati ili s Općeg sabora u travnju 2014. ili s Općeg sabora u listopadu 2014. Predsjednici okola i okruga trebaju odabrati koji će se govori koristiti u njihovim područjima ili mogu tu dužnost dodijeliti biskupima i predsjednicima ogranaka.

Ti su govori dostupni na mnogim jezicima na stranici conference.lds.org.

predsjednik Henry B. Eyring
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Dragocjeno nasljeđe nade

Draga moja braćo i sestre, neke od vas pozvali su na ovaj sastanak misionari Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Ti su vas misionari možda već pozvali da se krštenjem odlučite na sklapanje saveza s Bogom.

Neki od vas slušaju jer ste prihvatili poziv roditelja, supruge ili možda djeteta, upućen vama s nadom da ćete odlučiti vratiti u središte svoga života saveze koje ste već sklopili s Bogom. Neki od vas, koji slušate, već su odabrali vratiti se da bi slijedili Spasitelja te danas osjećaju radost njegove dobrodošlice.

Tko god bili i gdje god se nalazili, u svojim rukama držite sreću više ljudi no što sada možete zamisliti. Svakog dana i svakog sata možete odabrati sklopiti ili obdržavati savez s Bogom.

Gdje se god nalazili na putu k nasljeđivanju dara vječnoga života, imate priliku mnogim ljudima pokazati put k većoj sreći. Kada odlučite sklopiti ili obdržavati savez s Bogom, odabirete hoćete li ostaviti nasljeđe nade onima koji će slijediti vaš primjer.

Vi i ja smo blagoslovljeni obećanjem takvoga nasljeđa. Veći dio svoje sreće u životu dugujem čovjeku kojega

nikada nisam susreo u smrtničkom životu. On je bio siročić koji je postalo jedan od mojih pradjedova. Ostavio mi je dragocjeno nasljeđe nade. Ispričat ću vam dio njegove uloge u stvaranju toga nasljeđa za mene.

Njegovo je ime bilo Heinrich Eyring. Rođen je u velikom bogatstvu. Njegov je otac Edward imao veliki posjed u Coburgu, u današnjoj Njemačkoj. Njegova je majka bila vikontesa Charlotte Von Blomberg. Njezin je otac bio čuvar imanja pruskoga kralja.

Heinrich je bio Charlottin i Edwardov prvi sin. Charlotte je umrla u 31. godini, nakon rođenja trećeg djeteta. Edward je umro ubrzo nakon toga izgubivši sav svoj imetak i bogatstvo u neuspješnom ulaganju. Imao je samo 40 godina. Iza sebe je ostavio troje siročadi.

Heinrich, moj pradjed, izgubio je oboje roditelja i veliko materijalno nasljeđe. Bio je bez prebijenog novčića. Zapisao je u svojem dnevniku kako je osjetio da je najbolja nada bila u odlasku u Ameriku. Iako tamo nije imao ni rodbine ni prijatelja, osjetio je nadu u odlasku u Ameriku. Prvo je pošao u New York City. Kasnije se preselio u St. Louis, Missouri.

U St. Louisu je jedan od njegovih suradnika bio svetac posljednjih dana. On mu je dao primjerak pamfleta koji je napisao starješina Parley P. Pratt. Pročitao ga je i zatim proučavao svaku riječ koju je mogao dobiti o svecima posljednjih dana. Molio je za spoznaju jesu li se uistinu anđeli objavili čovjeku, je li uistinu postojao živi prorok i je li on doista pronašao istinsku i objavljenu religiju.

Nakon dva mjeseca pažljivog proučavanja i molitve, Heinrich je usnuo san u kojem mu je rečeno da se krsti. Čovjek, čije ime i svećeništvo čuvam u svetoj uspomeni, starješina William Brown, izvršio je uredbu. Heinrich je kršten u bazenu kišnice 11. ožujka 1855. u 7.30 ujutro.

Vjerujem da je Heinrich Eyring znao kako je ono, o čemu vas danas podučavam, istinito. Znao je da sreća vječnoga života dolazi preko obiteljskih veza koje se nastavljaju u vječnost. Iako je tek nedavno saznao za Gospodinov naum sreće, znao je da njegova nada u vječnu radost ovisi o slobodnom izboru drugih da slijede njegov primjer. Njegova nada u vječnu sreću ovisi o ljudima koji se još nisu rodili.

Kao dio našeg obiteljskog nasljeđa nade, ostavio je dnevnik svojim potomcima.

U tom dnevniku mogu osjetiti njegovu ljubav prema onima od nas koji će ga slijediti. U njegovim riječima osjećam nadu da će njegovi potomci odabrati slijediti ga na putu natrag u naš nebeski dom. Znao je kako to neće biti jedna velika odluka, nego više manjih. Citiram iz njegovog dnevnika:

»Otkada sam prvi put čuo riječi starije Andrusa... uvijek sam prisustvovala sastanku svetaca posljednjih dana i sasvim se rijetko događalo da propustim otići na sastanak, što mi je tada istovremeno bila i dužnost.

Navodim to u ovom dnevniku da moja djeca mogu slijediti moj primjer i nikada ne zaniijekati tu... važnu dužnost [sabiranja] sa svecima.«¹

Heinrich je znao da na sakramentalnim sastancima možemo obnoviti naše obećanje da ćemo se uvijek spominjati Spasitelja te da će njegov Duh biti s nama.

Taj ga je Duh podržao na misiji koju je pozvan služiti samo nekoliko mjeseci nakon sklapanja krsnoga saveza. Kao nasljeđe je ostavio svoj primjer ostajući vjeran svojoj misiji šest godina na području koje se tada zvalo Indijanski teritorij. Kako bi primio razrješenje sa svoje misije, prešao je udaljenost od oko 1.770 km sve od Oklahome do Salt Lake Cityja.

Ubrzo nakon toga prorok Božji ga je pozvao da se preseli u južnu Utu. Od tamo je odgovorio na drugi poziv služiti misiju u svojoj rodnoj Njemačkoj. Zatim je prihvatio poziv apostola Gospodina Isusa Krista da pomogne u izgradnji kolonija svetaca posljednjih dana u sjevernom Meksiku. Od tamo je pozvan u Mexico City ponovno kao cjelodnevni misionar. Cijenio je te pozive. Pokopan je na malenom groblju u koloniji Juárez, Chihuahua, Meksiko.

Navodim te činjenice ne da bih istaknuo njegovu veličinu ili ono što je učinio za svoje potomke. Navodim ih kako bih mu odao počast za primjer vjere i nade koji je nosio u srcu.

Prihvatio je te pozive zbog svoje vjere da su se uskrsli Krist i naš Nebeski Otac objavili Josephu Smithu u svetom šumarku u državi New York. Prihvatio ih je jer je imao vjeru da su ključevi svećeništva u Gospodnjoj Crkvi obnovljeni moću pečaćenja obitelji za vječnost, kad bi samo imala dovoljno vjere obdržavati svoje saveze.

Poput Heinricha Eyringa, moga pretka, možete biti prvi u svojoj

obitelji koji će otvoriti put k vječnom životu putem sklopljenih svetih saveza te njihovim obdržavanjem uz marljivost i vjeru. Svaki savez sa sobom nosi zaduženja i obećanja. Za sve nas, kao i za Heinricha, ta su zaduženja ponekad jednostavna, ali su i često teška. No, upamtite, zaduženja ponekada moraju biti teška jer njihova je svrha potaknuti nas na putu prema vječnom životu s Nebeskim Ocem i njegovim Ljubljenim Sinom, Isusom Kristom, u obiteljima.

Sjetite se riječi iz knjige Abrahamove:

»A stade jedan između njih što bijaše poput Boga i reče onima što bijahu s njime: Poći ćemo dolje, jer ima ondje prostora, i uzet ćemo od onih stvari i načiniti zemlju na kojoj će ovi obitavati.

I tako ćemo ih iskušati da vidimo hoće li oni činiti sve što im god Gospod, Bog njihov, zapovjedi.

A onima koji sačuvaju prvotno stanje, nadodat će se. A oni koji ne sačuvaju prvotno stanje svoje, neće slave imati u istom kraljevstvu s onima koji sačuvaju prvotno stanje svoje. A onima koji sačuvaju drugotno stanje svoje, slava će se nadodati glavama njihovim u vijeke vjekova.«²

Sačuvati naše drugo stanje ovisi o našem sklapanju saveza s Bogom i vjerno izvršavanju dužnosti koje se od nas zahtijevaju. Za cjeloživotno obdržavanje svetih saveza potrebna je vjera u Isusa Krista kao našeg Spasitelja.

Budući da su Adam i Eva pali, kao naše univerzalno nasljeđe dana su nam iskušenja, izazovi i smrt. Međutim, naš nam je brižni Nebeski Otac dao svoga Ljubljenoga Sina, Isusa Krista, za našeg Spasitelja. Taj veliki dar i blagoslov pomirenja Isusa Krista donosi univerzalnu baštinu: obećanje uskrsnuća i mogućnost vječnog života za sve koji su rođeni.

Najveći od svih Božjih blagoslova, vječni život, doći će nam samo kada sklapamo saveze u istinskoj Crkvi Isusa Krista koje poslužuju njegove ovlaštene slugе. Radi toga pada svima su nam potrebni pročišćujući učinci

krštenja te polaganje ruku za primanje dara Duha Svetoga. Te uredbe mogu izvršavati oni koji posjeduju odgovarajuću svećeničku ovlast. Tada, uz pomoć Svjetla Kristova i Duha Svetoga, možemo obdržavati sve saveze sklopljene s Bogom, posebice one sklopljene u njegovim hramovima. Samo na taj način, i uz takvu pomoć, svatko može tražiti svoje pravo nasljeđa kao dijete Božje u vječnoj obitelji.

Nekima koji sada slušaju, to se može činiti kao beznadan san.

Vidjeli ste tugu vjernih roditelja zbog njihove djece koja su odbacila ili odabrala razvrgnuti saveze s Bogom. No ti roditelji mogu dobiti hrabrost i nadu iz drugih roditeljskih iskustava.

Almin sin i sinovi kralja Mosije pokajali su se zbog žestoke pobune protiv saveza i zapovijedi Božjih. Alma mlađi vidio je svog sina Korijantona kako se od velikog grijeha okreće ka vjernoj službi. Mormonova knjiga također bilježi čudo kada su Lamanci napustili tradiciju mržnje prema pravednosti kako bi sklopili savez da poginu za održavanje mira.

Anđeo siđe mladom Almi i sinovima Mosijinim. Anđeo je došao radi vjere i molitvi njihovih očeva i naroda Božjega. Iz tih primjera djelovanja moći pomirenja u ljudskim srcima, možete primiti hrabrost i utjehu.

Gospodin nam je dao sve izvore nade dok nastojimo pomoći voljenima da prihvate svoje vječno nasljeđe. Dao nam je obećanja dok pokušavamo sabrati ljude k njemu, čak i ako se odupiru njegovom pozivu to učiniti. Njihovo odupiranje ga rastužuje, no on ne odustaje, niti bismo mi trebali. Daje nam savršeni primjer svojom ustrajnom ljubavlju: »I opet, koliko put vas htjedoh skupiti kao što kvočka skuplja piliće pod krila; da, vi narode iz doma Izraelova, koji padoste; da, o narode iz doma Izraelova što prebivate u Jeruzalemu, kao i vi što padoste; da, koliko put vas htjedoh skupiti kao što kvočka skuplja piliće, no vi ne htjedoste.«³

Možemo ovisiti o toj nepogrešivoj želji Spasitelja povesti svu duhovnu djecu Nebeskoga Oca natrag u njihov dom zajedno s njime. Svaki vjerni roditelj, baka ili djed, te prabaka ili pradjed dijeli tu želju. Nebeski Otac i Spasitelj naš su savršeni primjer što možemo i moramo činiti. Oni nikada ne prisiljavaju na pravednost jer pravda mora biti izabrana. Oni nam čine pravednost vidljivom i dopuštaju nam da uvidimo kako su ukusni njezini plodovi.

Svaka osoba rođena na svijetu prima Svjetlo Kristovo koje nam pomaže vidjeti i osjetiti što je pravo, a što krivo. Bog je poslao smrtno sluge koji mogu, po Duhu Svetom, pomoći nam shvatiti što želi da činimo, a što zabranjuje. Bog čini privlačnim odabrati ispravno dopuštajući nam osjetiti učinke naših odabira. Ako odaberemo ispravno, pronaći ćemo sreću – s vremenom. Ako odaberemo zlo, dolazi tuga i žaljenje – s vremenom. Ti su učinci sigurni. Ipak, često se odgađaju sa svrhom. Da su blagoslovi bili trenutni, odabiranje ispravnog ne bi gradilo vjeru. A budući da se tuga ponekad uvelike odgađa, potrebna je vjera kako bismo osjetili potrebu tražiti oprost za grijeh prije nego što smo već osjetili njegove žalosne i bolne učinke.

Otac Lehi tugovao je zbog odluka nekih svojih sinova i njihovih obitelji. On je bio veliki i dobar čovjek – prorok Božji. Često im je svjedočio o našem Spasitelju, Isusu Kristu. Bio je primjer poslušnosti i službe kada ga je Gospodin pozvao da napusti sva svoja svjetovna imanja kako bi svoju obitelj pošteđio uništenja. Na samom kraju svojega života, još uvijek je svjedočio svojoj djeci. Poput Spasitelja – i

unatoč svojoj moći da razazna njihova srca i vidi budućnost tužnu i čudesnu – Lehi je držao ruke ispružene kako bi svoju obitelj povukao prema spasenju.

Danas, milijuni potomaka oca Lehija opravdavaju njegovu nadu za njih.

Što možemo vi i ja učiniti kako bismo izvukli pouku iz Lehijevog primjera? Možemo izvući pouku proučavanjem Svetih pisama uz molitvu i promatranjem.

Preporučam da dobro sve razmotrite dok pokušavate dati nasljeđe nade vašoj obitelji. Kratkoročno, naići ćete na nevolje, a Sotona će rikati.

No postoje stvari koje treba strpljivo čekati, u vjeri, znajući da Gospodin djeluje u svoje vrijeme i na svoj način.

Postoje stvari koje možete učiniti ranije, kada su vaši voljeni mali. Upamtite da su dnevna obiteljska molitva, obiteljsko proučavanje Svetih pisama te svjedočenje na sakramentalnom sastanku lakši i učinkovitiji kada su djeca mala. Mala su djeca često osjetljivija na Duha nego što zamišljamo.

Kada postanu stariji, upamtit će pjesme koje su pjevali s vama. Čak i više od prisjećanja na pjesme, upamtit će riječi iz Svetih pisama i svjedočenje. Duh Sveti može dozvati sve te stvari u njihovo pamćenje, no riječi Svetih pisama i pjesama traju najdulje. Ta sjećanja mogu biti trzaj koji će ih vratiti natrag kada zastrane na neko vrijeme, možda na nekoliko godina, s puta kući u vječni život.

Trebamo biti pozorni kada naši voljeni osjete privlačenje svijeta i kada se čini kako se oblak sumnje nadvio nad njihovu vjeru. Mi imamo vjeru, nadu i ljubav da nas vode, a njih jačaju.

Vidio sam to kao savjetnik dvojice živih proroka Božjih. Oni su pojedinci s jedinstvenim osobnostima. Čini se da šire neprestani optimizam. Kada netko podigne prašinu oko nečega u Crkvi, njihov najčešći odgovor je: »O, riješit će se već nekako.« Obično znaju više o problemu od ljudi koji oko toga dižu prašinu.

Također, oni poznaju i način Gospodinov tako da su uvijek puni nade kada je riječ o njegovom kraljevstvu. Oni znaju da je on na čelu. On je svemoćan i brižljiv. Ako mu dopustite da bude vođa vaše obitelji, stvari će se riješiti.

Neki su potomci Heinricha Eyringa izgleda zalutali. No mnoga njegova prapraunučad odlazi u hramove Božje već u 6.00 ujutro kako bi izvodili uredbe za pretke s kojima se nikad nisu susreli. Oni to rade temeljem nasljeđa nade koje je ostavio. Ostavio je nasljeđe na koje polažu pravo mnogi njegovi potomci.

Nakon svega što možemo činiti u vjeri, Gospodin će opravdati naše nade u veće blagoslove za naše obitelji nego što možemo zamisliti. On želi najbolje za njih i za nas, kao njegovu djecu.

Svi smo mi djeca živoga Boga. Isus iz Nazareta njegov je Ljubljeni Sin i naš uskršli Spasitelj. Ovo je njegova Crkva. U njoj su ključevi svećeništva i pomoću njih obitelji mogu biti vječne. To je naše dragocjeno nasljeđe nade. Svjedočim da je to istina u ime Gospodina Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Vidi Henry Eyring *Reminiscences*, 1896, rukopis, Crkvena povijesna knjižnica, 16–21.
2. Abraham 3:24–26
3. 3. Nefi 10:5